

Het woord 'urgentie' wordt in de kunstwereld vaak gebruikt om te benadrukken dat kunst uiterst relevant is. Er is namelijk veel aan de hand, er moet hoognodig iets gebeuren, en er is ook nog eens haast bij geboden: maar wanneer gebeurt er dan daadwerkelijk iets? Eva Schippers (1980) gaat daarom nog een stap verder. Haar werk komt de laatste tien jaar voort uit het idee van een noodgeval. Wanneer moet er iets gebeuren? Nu!

Toen een auto-ongeluk in een flits haar planning versplinterde in een veelheid aan nieuwe mogelijkheden, werd voor Schippers de waarde van het noodgeval in één klap duidelijk. Het noodgeval vereist voorrang op alle andere zaken. Het zijn momenten van onverwachte helderheid, realisme en adrenaline: eigenlijk de ultieme vorm van mindfulness. Je wordt plotseling opgetild uit de alledaagse gang van zaken en ziet de wereld opeens anders. De afgelopen jaren onderzocht Eva daarom allerlei 'objects of emergency', zoals airbags, zwaailichten en afzetlint, maar waar de acute nood precies vandaan komt blijft in haar werk meestal net buiten bereik. Dat mag de toeschouwer zelf invullen. Eva ziet het noodgeval vooral als de uitgelezen kans om alles opnieuw te bekijken.

Schippers droomt van een mooie toekomst. Wij hebben als mensheid de potentie om die toekomst waar te maken, en dat vertrouwen drijft Eva voort. Onze wereld is constant in gevaar, maar het naderende onheil lijkt nog ver weg. Er is voor ons hier nog geen acute noodsituatie die een onmiddellijke aanpassing van ons gedrag vraagt, maar we hebben wel direct daadkracht nodig om samen een betere toekomst vorm te geven. Schippers is echter nooit dwingend; ze prikkelt de verbeelding van haar publiek met vragen waardoor ze even stilstaan bij de keuzes die ze elk moment opnieuw maken. Zo maakte ze eerder een ruimteschip en stelde daarbij de vraag: zou je een enkele reis naar de ruimte willen maken?

Schippers positioneert zich niet als activistisch kunstenaar, maar als een bezorgde buurvrouw. Een belangrijk deel van haar artistieke praktijk bestaat uit het verzamelen van gebruikt materiaal om installaties mee te creëren. Via oproepen in de bibliotheek, lokale kranten of mond-tot-mondcontact verzamelt ze haar materiaal. Dit circulaire gebruik is niet alleen duurzaam, maar ook een laagdrempelige manier om contact te maken met mensen die niet per se in kunst geïnteresseerd zijn. Ze doneren graag spullen voor Eva's woeste plannen en de gesprekken die daarbij ontstaan zijn een belangrijk onderdeel van haar praktijk. Deze werkwijze zorgt al voor engagement voordat er überhaupt iets gebouwd is.

Tijdens haar residentie bij Vrouw Muskens bouwde Eva met deze gevonden materialen een speelse tijdmachine. Het plan ontstond vanuit de wens om in haar eigen verleden te duiken, maar uit gesprekken met de bewoners van GGz-Breburg bleek dat zij juist liever niet terugkijken. Er is in het verleden vaak te veel gebeurd en ze kijken liever optimistisch vooruit. De toekomst is juist hoopvol! Bij Schippers' tijdmachine stelt ze de vraag: waar zou je naartoe willen gaan en waarom? Zou je teruggaan in de tijd? Wat hoop je daar te vinden? Of ben je nieuwsgierig naar de toekomst? Misschien wordt alles wel beter? Wat zou je vandaag kunnen veranderen om morgen daar te kunnen komen? Spelenderwijs weet Schippers zo het gebaande pad richting de toekomst los te weken om duidelijk te maken dat we nog vele kanten op kunnen gaan. Het vereist alleen wel dat wij goed overdenken wat onze stappen vooruit zullen zijn.